

ALKARAMA I L'ENDEMÀ

Alkarama és una paraula molt estimada pels àrabs. Significa **dignitat**. És la paraula central de tota reivindicació política en tots els països àrabs i entronca en una història de derrotes del final del gran imperi, de l'ocupació, de la humiliació colonial, d'una descolonització amanida des de les metròpolis amb les dretes més reaccionaries per assegurar l'obediència de la classe política a la antiga colònia i en conseqüència permetre l'explotació econòmica del neocolonialisme per part d'unes monarquies àvides de poder i diners o uns militars convertits en dictadors amb mà de ferro i butxaca permeable.

L'anomenat Occident, que en la pràctica aglutina totes les ex metròpolis europees, els Estats Units i Israel, han viscut els últims 50 anys traient i venen tot el que han pogut. Sobretot compren petroli i gas i venen armament. Alguns països han aconseguit desenvolupar un sector turístic important, com és el cas de **Jordània**, **Egipte**, el **Marroc** i en menor mesura **Síria** i el **Iemen**. Altres, com els **palestins**, han pogut desenvolupar, no sense dificultats, turisme religiós. En general l'oferta turística a **Jordània** i **Egipte** s'ha fet per cadenes turístiques multinacionals, especialment nord-americanes, que han obert hotels de cinc estrelles, pagant això si, les corresponents comissions directe o indirectament a les famílies regnants. En el cas de **Tunísia** els hotels estan gestionats per grups italians i espanyols a més d'alguna cadena nacional. A **Síria**, els hotels de luxe formen part d'una empresa estatal, que recorda bastant els "paradores Nacionales" impulsats per Fraga Iribarne quan era ministre de "Información y Turismo", però també hi ha hotels més petits o reformats d'empresaris locals. A **Alepo** per exemple els "boutique hotels" de poques habitacions i en els barris cristians, són una oferta molt suggestiva.

Els peregrins apassionats, essencialment anglesos del segle XIX, han estat substituïts per un turisme pseudo cultural de monuments, shopping i aventureta que ha reportat ingressos interessants de manera diferent en funció de cada país. En alguns casos la deslocalització d'indústries europees buscant la competitivitat d'uns salaris més baixos que a Europa i una classe obrera més dòcil, especialment dones en els sectors tèxtils, ha permès crear polígons industrials, com és el cas de **Tànger** al **Marroc**, on empresaris francesos i espanyols s'han instal·lat. Allí també els empresaris han hagut de passar per la caixa de múltiples mitjancers i comissionistes.

A **Jordània** la construcció desfermada ha crescut de manera vertiginosa pujant per les múltiples colines que conformen la capital **Amman**. Els reiterats bombardejos israelians sobre la franja de **Gaza**, les baralles armades entre Al Fatah i Hamas i la victòria finalment de Hamas a les eleccions seguida pel boicot internacional i l'embargament ha desplaçat a les classes mitjanes i altes cap a altres països i especialment cap a Amman. La guerra d'Irak ha portat més d'un milió d'emigrants cap a **Jordània** amb necessitat d'allotjament i en molts casos amb tots els seus estalvis que primer de tot han invertit en un pis o una casa a la capital.

La crisi del sector de la construcció i la retallada d'inversions públiques ha desplaçat també a les gran empreses espanyoles, cap a **Algèria**, **Marroc**, **Líbia**... Falten carreteres, tramvies, falta obra pública i en aquests moments hi ha

una llarga llista d'enginyers expatriats per la zona batallant entre la necessitat de buscar nous mercats, la corrupció generalitzada i la dificultat del cobro.

Egipte, també és diferent. D'entrada, a diferència de **Tunísia** on són 8 milions d'habitants, en són 80. He visitat amb horror el cementiri de **Qarafa** a les afores del **Cairo** on viuen no se sap quantes animes vives, però segur que no menys de **un milió**. He visitat les ciutats de les escombraries on entre bufetes de fum de la descomposició, gossos, gallines, porcs i rates hi ha criatures descalces que classifiquen, pràcticament a la porta de casa seva, vidre, ferro, fusta etc, entre uns reguerons de succs negres que filtren entre la roca calcària per contaminar pous i acabar al Nil. Pick ups carregades de sacs de plàstic tramat descarreguen pràcticament a l'entrada de les cases mentre una olor pestilent fa quasi impossible aguantar les basques pels nassos occidentals. Ferran Gelabert arquitecte i col·laborador de la Fundació Internacional Olof Palme amb qui vaig anar de Gaza al Cairo pel Sinai en un dels viatges a la zona per supervisar projectes, va dir una frase que no he oblidat "ni les bèsties viuen així". Vaig quedar tant impressionada que al tornar vaig anar a parlar amb l'alcalde de Barcelona Pascual Maragall. "Si et veus capaç de posar en marxa una màquina per triar les escombraries, Barcelona la paga". Va resultar impossible. Mai vàrem trobar contrapart ni resposta de l'Ajuntament del Cairo, les màfies de les escombraries no ho permetien.

He seguit la **Revolució de Tunísia i Egipte** enganxada al telenotícies de TV3 i al 3/24. Les cròniques d'Albert Elfa i Joan Roura han tingut i tenen la frescor dels professionals que saben de què parlen, controlen les emocions però estan a prop de la gent. Com tots, he vist l'escletxa del canvi, amb perills naturalment, però amb la força de la raó històrica. La revolució d'Internet i dels telèfons mòbils ha tingut més força que el verí que va matar a Arafat i les armes que varen matar a Sadat. **Alkarama** ha vençut. Però aquesta revolució va per llarg. Tots tenim tanta por de l'**integritisme islàmic** que no ens hem adonat que per primer cop en molts anys els joves, tips de governants insaciabls, dictatorials i corruptes al servei de clans familiars i fidels, han comprovat que hi ha un camí cap una vida millor sense haver-se d'immolar allionats i manipulats per grups com **Al Qaeda** i similars. La protesta pacífica i la gent organitzada, primer per protegir el Museu del Caire i després per netejar i reparar la Placa Tahrir, és l'exemple impactant.

Cal ajudar de manera decidida perquè això surti endavant. No es tracta de fer només declaracions, es tracta de capacitar els nous líders de la plaça Tahrir. Hi ha fons per fer-ho i no solament els diners de Mubarak embargats per la banca suïssa. És una inversió de futur immediat. L'espia dels espies, **Omar Suleiman**, anomenat el "torturador" no sembla ser l'home adequat per la transició però compta amb el recolzament dels Estats Units i Israel. Probablement ho pot ser el Mariscal **Mohamed Husein Tantawi**, cap de les Forces Armades des de 1991. No és que sigui un "demòcrata", ningú en el poder a Egipte ho ha estat. Però com a Ministre de Defensa sembla és respectat per la població.

La partida està oberta i cal molta intel·ligència política per canalitzar la nova situació. No serà fàcil. El preu dels aliments s'està encarint degut a tres factors. El primer és l'increment de la població i la millora econòmica a la Xina i a la Índia. El segon és el canvi climàtic que redueix la producció de molts conreus arreu del món. I el tercer és l'especulació internacional que gira entorn el **Chicago World Trade**,

mercat de futurs que compta amb un flux de diners impressionant que s'ha desplaçat del mercat immobiliari per apostar per la pujada del preu dels productes bàsics: blat, sucre, etc. En els últims sis mesos, molts d'aquests productes essencials per l'alimentació de milions de persones han pujat entre un 10 i un 20%. Així doncs molts productes bàsics s'han posat a preus inaccessibles per la gent pobre i modesta i lògicament no aguanten més.

Cal acció a favor d'una sortida que no traeixi les expectatives. La revolució de la Dignitat, **Alkarama**, no ha fet més que començar.

Anna Balletbo